

?El món que volem no cap dintre de les seves lleis

«No perdre els carrers, ni les formes democràtiques reals de treballar, d'opinar, de dir i de sentir, han de ser objectius de totes i tots. I per a això no podem esperar que els que anaven de líders reculin més i més en confuses «jugades mestres»

Mobilització al voltant de l'Estació de Sants de Barcelona contra el procediment pel tall de les vies del 8 de novembre | Víctor Serri

En l'actual panorama, a Catalunya es juga una partida de posicions (m'estalvio la paraula guerra perquè no ho és) que depèn, en bona part, del que passi en les properes setmanes i mesos als nostres carrers. Les eleccions del 15 de desembre de 2017 van situar en el Parlament una majoria independentista. Els únics que amb aquells resultats podien fer Govern eren les forces republicanes, era clar. Però la repressió de l'Estat, l'empresonament i exili dels possibles candidats i la negativa de l'Estat espanyol a permetre que ningú pogués abandonar la presó preventiva per esdevenir presidenciable, que algú des de l'exili pogués ser investit o que es tingués en compte el dret de representació política en primer terme, així com la renúncia d'alguns al programa republicà, han fet desaparèixer la possibilitat de fer Govern.

El 1920, Lluís Companys es trobava tancat a la presó de la Mola de Maó, junt amb un destacat grup de militants anarcosindicalistes entre els quals hi havia Salvador Seguí, amb qui sempre mantingué una molt bona relació. Companys va poder abandonar la presó aleshores per presentar-se a les eleccions generals a les files del Partit Republicà Català, una de les organitzacions que donaren lloc, anys després, a la creació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El 1920, l'Estat espanyol tenia més en consideració el fet de poder presentar-se a unes eleccions

que no pas ara, al 2018, quan manté presó abans de ser jutjades pels delictes de què se'ls acusa persones que van poder anar a llistes electorals sense sortir de la garjola. Això sí, es van poder presentar, no els van invalidar com a possibles representants, però en el moment en què les persones empresonades o exiliades (fugades els diuen amb llenguatge de guerra de la premsa espanyolista), han esdevingut parlamentaris, no els han deixat incorporar al Parlament ni a optar a ser candidats a la presidència de la Generalitat.

El jutge Llarena ha passat a tenir més poder que qualsevol polític català d'ara mateix i ha esdevingut exemple de com no s'han de solucionar les coses si és que mai es volen solucionar. Aquest senyor utilitza el Dret tal com els ústaixes utilitzaven la destrat, no per tallar rama sinó com a arma simbòlica de l'últim que a l'Estat espanyol li queda per tal d'aguantar la seva unitat en descomposició, del darrer reducte de l'Imperi on no es ponía el sol i ara, per sort, gairebé ja ni hi surt.

I sí, és clar que el nostre objectiu, entre altres, és la independència dels Països Catalans i més, i de Catalunya ara, és clar. Mai no ens n'amagarem, almenys jo. De la mateixa manera que ho és també un món en pau i sense pobresa, on visquem sense haver d'estar pendents de si el que hem dit agrada o no a qui mana, de si el que pensem és o no és el correcte. El món que volem no cap dintre de les seves lleis, fetes només per mantenir els seus privilegis, per mantenir la dominació, per negar qualsevol bri de llibertat, d'igualtat o de solidaritat no previstes per ells.

Davant d'aquesta manera putrefacta de construir el dia a dia, només ens queda la desobediència, la no acceptació de la por que volen estendre enviant-nos a tribunals i presons, fent-nos agafar el camí de l'exili, obligant-nos en massa casos a callar. No, no callarem però alhora no deixarem de sortir al carrer per dir-los una i mil vegades que si hi som és perquè és nostre, i quan diem nostre diem de totes i tots, no només de la colla de prefeixistes que, arrengrats en fosques columnes de togues negres, ens volen sense veu, amb els caps cots i silencis perpetus; i no de la colla de violents amb placa que ens peguen i ens tornen a pegar perquè res més que això saben fer.

Aquests dies, fent recopilació de papers llegits i escrits, em resulta curiós que alguns dels que més clarament s'han referit a les bases amenaçades del suposat estat de dret on vivim siguin textos escrits des de la banda llibertària. Veiem com, retrocés rere retrocés, els mínims democràtics d'aquest règim liberal han desaparegut pràcticament per a qualsevol persona i, avui, un uniformat qualsevol fent de pare et pot denunciar per haver fet un debat a classe acusant-te de «delicte d'odi», o ens poden portar a judici acusats de provocar «desordres públics» per haver participat de forma no violenta en les mobilitzacions més grans de la història del nostre poble en el que va de segle. I sabem que allò que vam perdre no és el que volíem però allà a on anem menys encara hi volem fer cap.

No perdre els carrers, ni les formes democràtiques reals de treballar, d'opinar, de dir i de sentir, han de ser objectius de totes i tots. I per a això no podem esperar que els que anaven de líders reculin més i més en confuses «jugades mestres» sense solta ni volta. No perquè siguin o no siguin líders, que no ho són perquè no en tenim, sinó perquè fer-ho vol dir contribuir que el cop d'estat contra la democràcia a Catalunya triomfi i no s'apliquin els resultats del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre. I això és lluny, de moment, o almenys tan lluny com que l'Estat espanyol esdevingui un espai democràtic i actuï com a tal, pura ciència-ficció, o ficció pura directament.